

то мѸ прилѣгне храбраго Радана. Намыслилѧ и завѣршилѧ да вѣде прекраиѧ въ крѣпость—тѧ.

Той сѧ казалѧ сынѧ на дръбги нѣкой чѣтобенѧ Български воевода и былѧ на учение въ Цариградѧ че, дошелѧ сега да помогне на погневанино—то си отечество. Раданѧ самси сѧ голѣмѧ почетѧ го пріелѧ, и той отѧ това възпріембаніе разсѣдилѧ за безопасность на живота си сѧ отрова да лиши Радана отѧ животѧ и вѣведство, и тѧй дририлѧ време.

МеждѸ това Раданова—та дѣщерѧ Велка окаяна отѧ лобко—то обхождание на прекрасный гостѧ страстно сѧ влюбила вънего. Самси Раданѧ не сѧ призирилѧ на обходѧ—тѣ имѧ облѣгбанѧ сѧ знаменитность—тѧ на измысленный мѸ родѧ; но писма ѹлюбени отѧ сѧгледачѧ—тѣ дали мѸ да разбере кой е, какво мысли и за зла честь видѣлѧ какѧ и единика—та мѸ дѣщерѧ е готова да остави баща си и да вѣгѧ сѧ опасный чѣжденецѧ.

Огорченѧ до крайность за измамѧ—тѧ си, той потрѣсилѧ лѣжливыи си гостѧ, и го намѣри сѧ Велкѧ надѧ вратца—та отѧ гдѣ—то и показваше разложенный въ полѧ—тѣ на планинѧ—тѧ градѧ вратца, и Гръцкѧ—тѧ стѣражж готовѧ—тѧ да ги пріеме. Въ часа на гнѣва си когато сподирници—тѣ мѸ обезорѣжвали откритый врагѧ, той схватилѧ дѣщерѧ—ж си за косѧ—тѧ и сѧ дѸмы—тѣ: „Умри издайнице! комѸ—то не е мило отечество—то и родѧ—тѧ мѸ, не е достоенѧ да гледа слѣнцеѧ.“ Отѧ сѧщѧ—тѧ си десницѧ отрѣзалѧ главѧ—тѧ и.

Уплатенный Гръкѧ столѧлѧ вързанѧ предѧ него, но той сѧ саби—ж—тѧ си срѣзалѧ въски—тѣ мѸ, оставилѧ го свободенѧ и рекълѧ: „Иди рѣчи на баща си да вѣде готовѧ, ѹтрѣ сѧ мон—тѣ юначны сватове щѧ мѸ дойдѧ на кърѣвѧ сватѧ“ и дѣйствително на дръбгій денѧ повелѧ юначнѧ—тѧ си дръжинѧ къмѧ града, гдѣ—то въ крѣвопролитнѣйше сраженіе убилѧ виновника на дѣше-